

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 164/12

Luksemburg, 12 grudnia 2012 r.

Opinia rzecznika generalnego w sprawach C-201/11 P, C-204/11 P
i C-205/11 P
UEFA i FIFA / Komisja

Rzecznik generalny Niilo Jääskinen zaproponował, aby Trybunał oddalił wniesione przez FIFA i UEFA odwołania od wyroków Sądu w sprawie transmisji telewizyjnych z mistrzostw świata i mistrzostw Europy

Jeżeli państwa członkowskie uznają wskazane zawody sportowe za wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, w celu zapewnienia dostępu do nich szerokiej publiczności, to można wymagać, aby transmisje z tych wydarzeń nadawane były w telewizji ogólnodostępnej

Dyrektywa w sprawie wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej¹ umożliwia państwom członkowskim wprowadzenie zakazu przyznawania wyłącznych praw do transmisji z wydarzeń, które uznają one za wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, jeżeli transmisje takie pozbawiają znaczną część odbiorców możliwości śledzenia tych wydarzeń w telewizji ogólnodostępnej.

Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej (FIFA) organizuje finały mistrzostw świata w piłce nożnej („mistrzostwa świata”), zaś Unia Europejskich Związków Piłkarskich ((UEFA) jest organizatorem mistrzostw Europy w piłce nożnej („turniej EURO”). Sprzedaż praw do transmisji telewizyjnych tych rozgrywek stanowi istotne źródło dochodów wskazanych organizacji.

Belgia i Zjednoczone Królestwo sporządziły stosowne wykazy wydarzeń uznanych za wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Wykazy te zawierały w szczególności, w przypadku Belgii, wszystkie mecze finałów mistrzostw świata, a w przypadku Zjednoczonego Królestwa, wszystkie mecze finałów mistrzostw świata oraz turnieju EURO. Wskazane wykazy zostały przesłane Komisji, która uznała, że są one zgodne z prawem Unii.

FIFA i UEFA zaskarżyły jednak wskazane decyzje przed Sądem, kwestionując wniosek, że wszystkie te mecze mogą stanowić w tych państwach wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Wobec oddalenia skarg przez Sąd², organizacje te wniosły odwołania do Trybunału Sprawiedliwości.

W przedstawionej dzisiaj opinii rzecznik generalny Niilo Jääskinen zbadał przede wszystkim podział kompetencji między państwa członkowskie a Komisję w kwestii wprowadzania zakazu przyznawania wyłącznych praw do transmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Stwierdził on mianowicie, że według dyrektywy, tylko państwa członkowskie są uprawnione do sporządzania wykazów krajowych w celu zapewnienia relacjonowania wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa w telewizji ogólnodostępnej. W tym względzie dysponują one określonym zakresem swobody przy wyborze środków, które uznają za najbardziej właściwe – w kontekście względów kulturowych i społecznych właściwych dla danego kraju – do osiągnięcia celu dyrektywy, jakim jest zapewnienie swobodnego nadawania programów telewizyjnych.

¹ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz. U. L 298, s. 23), zmieniona dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 202, s. 60).

² Wyroki Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawach [T-385/07](#) FIFA przeciwko Komisji, [T-55/08](#) UEFA przeciwko Komisji i [T-68/08](#) FIFA przeciwko Komisji, zob. także [komunikat prasowy nr 9/11](#).

Wobec tego N. Jääskinen stanął na stanowisku, że kontrola, jaką Komisja może przeprowadzać w odniesieniu do kwestii korzystania przez państwo członkowskie z uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie sporządzania wykazów krajowych, jest ograniczona do zbadania, czy nie został popełniony oczywisty błąd w ocenie. Tak więc, zadaniem Komisji jest przede wszystkim zbadanie procedury sporządzania wykazów krajowych w świetle kryteriów przejrzystości i jasności, a także upewnienie się, że wydarzenia wskazane przez państwa członkowskie rzeczywiście mogą być uznane za wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Ponadto Komisja ma obowiązek zapewnienia, aby wykazy krajowe nie przewidywały odstępstw od podstawowych wolności w zakresie szerszym niż ten, który określono w dyrektywie. Podobnie Komisja powinna kontrolować wykazy krajowe z punktu widzenia zasad ogólnych, takich jak zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową. Niemniej jednak, zdaniem rzecznika generalnego, kontrola Komisji musi mieć charakter obiektywny oraz ograniczony zakres.

W procesie podejmowania decyzji Komisja nie może jednak ograniczyć się do automatyzmu w weryfikacji wykazów krajowych. Przeciwnie, instytucja ta zobowiązana jest, w granicach przyznanych jej uprawnień, do poszanowania między innymi zasady dobrej administracji, z którą związany jest obowiązek starannego i bezstronnego rozpoznania wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy. Jednakże kontrola taka nie wyklucza powtarzania identycznych sformułowań zawartych w decyzjach, ponieważ kryteria, wedle których Komisja bada, czy istnieją oczywiste błędy w ocenie dokonanej przez państwa członkowskie, pozostają bez zmian.

W tym kontekście rzecznik generalny podkreślił, że kontrola, jaką powinien przeprowadzić Sąd w odniesieniu do kwestii korzystania przez Komisję z jej uprawnień do weryfikacji wykazów krajowych powinna również ograniczyć się do zbadania, czy Komisja słusznie stwierdziła, że dane państwo członkowskie popełniło oczywisty błąd czy też wykluczyła taką ewentualność.

Rzecznik generalny stwierdził dalej, że zastrzegając na rzecz państw członkowskich możliwość sporządzania wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, prawodawca Unii zamierzał pogodzić cel w postaci swobody świadczenia usług w dziedzinie telewizyjnej działalności nadawczej z celem w postaci prawa do informacji w warunkach zróżnicowania kulturowego państw członkowskich. Tak więc prawodawca Unii celowo stwierdził, że ograniczenie tej podstawowej swobody jest niezbędne do zapewnienia szerokiej publiczności dostępu do wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Jako takie, należy je co do zasady uznać za uzasadnione, a w konsekwencji – proporcjonalne.

W odniesieniu do podniesionego przez FIFA i UEFA argumentu, że ograniczenie wyłącznych praw do transmisji z organizowanych przez nie wydarzeń sportowych oznaczałoby naruszenie ich prawa własności, rzecznik generalny N. Jääskinen wyjaśnił, że ponieważ prawo własności związane z transmisjami wydarzeń sportowych nie zostało zdefiniowane ani w prawie krajowym, ani w prawie Unii, jego zakres zastosowania zależy zasadniczo od uregulowań określających jego granice, takich jak dyrektywa. Z tego względu sporne przepisy nie stanowią przeszkody w korzystaniu z prawa własności w rozumieniu karty praw podstawowych.

Rzecznik generalny N. Jääskinen zaproponował, aby Trybunał potwierdził wniosek, że chociaż mistrzostwa świata i turniej EURO zostały wskazane w dyrektywie jako przykłady wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, nie oznacza to, że wspomniane wydarzenia sportowe mogą w każdym przypadku zostać w całości wpisane do wykazu krajowego, niezależnie od tego, jakie zainteresowanie budzą one w danym państwie członkowskim. Natomiast okoliczność, że w dyrektywie wspomniano o mistrzostwach świata i turnieju EURO oznacza, że gdy państwo członkowskie włącza mecze rozgrywane w ramach tych turniejów do wykazu krajowego, nie jest ono zobowiązane wskazywać w skierowanym do Komisji zawiadomieniu żadnych szczególnych argumentów, na podstawie których uznało je za „wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa”.

W tych okolicznościach rzecznik generalny N. Jääskinen uznał, że Sąd prawidłowo przeprowadził kontrolę sądową i zaproponował, aby Trybunał **oddalił odwołania w całości**.

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału rozpoczynają właśnie obrady w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełny tekst opinii w sprawach [C-201/11 P](#), [C-204/11 P](#) i [C-205/11 P](#) jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793